Р Е Ш Е Н И Е
№ 3275

гр. София, 16.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 31 състав,** в публично заседание на 17.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **12035** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК във вр. с чл. 68 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./.

Образувано е по жалба на Н. Д. И., чрез адв.А. Д., срещу Р. №279/14.11.2013г. на Комисия за защита от дискриминация, с която се иска да се отмени оспореното решение и да се удостовери наличие на дискриминация по признак „увреждане“ осъществена от директора на 81 СОУ Е. И. Х. по отношение на детето А. Ш..

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради допуснати съществени нарушения на процесуални правила, довели до неговата необоснованост, и нарушение на материалния закон - основания за оспорване по см. на чл.146, т.3 и т.4 АПК.

В съдебно заседание, жалбоподателката Н. Д. И. не се явява и не се представлява. В писмено становище от пълномощника й адв.Д. се поддържа жалбата. Претендират се и направените по делото съдебни разноски.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация, чрез процесуалния си представител юрк.М., оспорва жалбата и моли съдът да я отхвърли, като неоснователна.

Заинтересованата страна- директора на 81 СОУ“В. Ю.“ Е. И. Х., чрез пълномощника си адв.Я., също оспорва жалбата и моли съдът да я отхвърли като неоснователна по изложени доводи в депозирано по делото писмено становище.

Заинтересованата страна представител на Държавна агенция за закрила на детето, чрез юриск.С., поддържа жалбата, като твърди, че е следвало да се

предприемат действия за осигуряване на ресурсен учител на детето.

Като взе предвид изложеното в жалбата, становищата на страните и като прецени по реда на чл.235 ГПК във вр. чл.144 АПК събраните по делото писмени доказателства, Административен съд София-град, 31 състав, прие за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган по преписка № 124/2012г. е образувано по жалба с вх.№ 44-00-1860/10.05.2012 г., подадена от Н. Д. И., с изложени в нея оплаквания за нарушаване на правото на равен достъп до образование на сина й А. П. Ш., дете със специални образователни потребности, от директора на 81 СОУ“В. Ю.“ Е. Х., който на 17.01.2012г. заставил жалбоподателката и съпругът й да спрат детето от училище, а след два месеца и да напусне същото, с обяснение, че детето има проблемно поведение, а в училището няма ресурсен учител; като така според жалбоподателката директорът е осъществил дискриминация по признак „увреждане“ /дислексия и хиперактивност/.

Съставът на комисията за защита от дискриминация, на който образуваната по жалбата преписка е разпределена, е събрал доказателства, въз основа на които е установил, че през есента на 2011г. А. Ш. постъпва в първи клас на 81 СОУ, без училището да е уведомено, че той е дете със специални образователни потребности. Като ученик детето системно нарушава дисциплината по време на учебни часове и междучасия, агресивен е към себе си и към съучениците си, което е наложило провеждането на разговор между майката жалбоподателката Н. И. и директора на училището заинтересованата страна Е. Х.. На този разговор жалбоподателката твърди, че е била принудена от директора да спре детето от училище, а според Е. Х. – майката сама е изявила желание А. да остане няколко дни вкъщи за да се успокои и да му се направи изследване, с което предложение той се е съгласил в интерес на детето.

След направено изследване на А. Ш. в периода 23.01-02.03.2012г. в Клиника по детска психология „Св.Н.“ към УМБАЛ [фирма], на детето е издадена Епикриза с диагноза: Специфично разстройство в развитието на речта и езика. Специфично разстройство в развитието на училищни умения-смесен тип /F81.3/. Разстройство на активността и вниманието. Препоръчани са системни занимания с логопед, както и подкрепа от ресурсен учител.

В писмо изх.№438/22.03.2012г. на началника на Р. С.-град, е посочено, че екипа за комплексно педагогическо оценяване към регионалния инспекторат по образованието, е приел че А. Ш. е дете със специални образователни потребности, и е препоръчал интегрирано обучение и възпитание в СОУ, ОУ, подпомагане от ресурсен учител, логопед, психолог.

След запознаването на директора на училището с горните препоръки, при проведена нова среща майката е уведомена, че в училището няма ресурсен учител и тя би могла да премести детето си в някое от близките училища, в които има такъв.

По искане на родителите, детето е преместено като ученик в 145 СОУ от 02.05.2012г.

От събраните доказателства, се установява, че в училището се обучават и други деца със специални образователни потребности, на които също не е осигурен ресурсен учител. Съгласно писмо изх.№308/26.03.2013г. на Ресурсен център ПИОВДУСОП С.-град през учебната 2011/2012г. не е постъпвала заявка за осигуряване на ресурсно подпомагане на ученици със специални образователни потребности от 81 СОУ; като училището не е заявило необходимостта от осигуряване на ресурсно подпомагане на

А. П. Ш..
С оспореното в настоящото производство Р. №279/14.11.2013г. на Комисия за защита от дискриминация, като е прието, че не се установяват действия по отношение на сина на жалбоподателката, които да водят до извод за нежелано на основата на признаците по чл.4, ал.1 ЗЗДискр., изразени физически, словесно или по друг начин, които имат за цел или резултат накърняване на достойнството му, е установено, че Е. И. Х., директор на 81 СОУ „В. Ю.“-гр.С., не е осъществил дискриминация по отношение А. П. Ш., син на жалбоподателката Н. Д. И., по смисъла на чл.4, ал.2 ЗЗдискр. на основание признак „увреждане“; и е оставена без уважение жалбата на Н. Д. И.. Решението е съобщено на жалбоподателката на 20.11.2013г.; като жалбата срещу него е подадена чрез „Е. експрес“ на 04.12.2013г.
При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е подадена в 14-дневния срок по чл.68, ал.1 ЗЗДискр., от активно процесуално легитимирано лице, по чието искане е започнало административното производство, срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, поради което следва да се приеме, че жалбата е допустима. По съществото й съдът взе предвид следното:
При извършената служебна проверка, съдът приема, че производството пред КЗД е развито законосъобразно съгласно нормите на ЗЗДискр. Спазена е разпоредбата на чл.54 ЗЗДискр., съгласно която след образуването на производство председателят на комисията разпределя преписката на състав, който определя между членовете си докладчик. Докладчикът е започнал процедура по проучване, съгласно изискването на чл.55 ЗЗДискр., в която е събрал писмени доказателства, необходими за пълното и всестранно изясняване на обстоятелствата. При осъществяване на своите правомощия комисията е съблюдавала задълженията си по чл.56 ЗЗДискр. След приключване на проучването на страните е дадена възможност да се запознаят със събраните по преписката материали и да вземат становище. Докладчикът е изготвил заключение, като е представил преписката на председателя на състава, който е насрочил заседание. Страните са редовно уведомени за заседанието, на което са взели участие. Заседанието е било открито съобразно изискването на чл.61 ЗЗДискр. Направен е опит за помирение на страните, като не е постигнато споразумение. След изясняване на фактите председателят на състава е дал на страните възможност за становище. Решението е взето с единодушие, постановено е от компетентен орган във валидна писмена форма; подписано е от състав на КЗД.
Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия състав приема, че оспореното решение е валиден административен акт, постановен от компетентен орган, във валидна писмена форма с реквизити по чл.66 ЗЗДискр., при спазване на процедурата по издаването му. При извършена проверка за издаване на оспореното решение при спазване на разпоредбите на материалния закон, съдът приема следното:
Пряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 ЗЗДискр е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основа на признаците по ал.1 от същата разпоредба, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Специалният закон цели установяване и отстраняване на всяко неравностойно третиране според признаците, изброени в чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр, какъвто е и признакът "увреждане". От друга страна, неравното третиране според нормата на § 1, т.7 от ДР на ЗЗДискр е всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси. За да е налице проява на дискриминация,

е необходимо да са осъществени всички елементи на посочените разпоредби.
От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че А. Ш. е дете със специални образователни потребности по смисъла на §3а, т.2 от ДР на ППЗНП и по чл.2, ал.1 от Наредба №1 от 2009г. Това е така предвид увреждания му - Специфично разстройство в развитието на речта и езика, Специфично разстройство в развитието на училищни умения-смесен тип /F81.3/ и Разстройство на активността и вниманието, посочени в т.5, т.6 и т.7 от Класификатора за деца и ученици със специални образователни потребности (приложение № 2) към Методическите указания на Министерството на образованието и науката за дейността на екипите за комплексно педагогическо оценяване в регионалните инспекторати по образованието.
В случая се твърди нарушаване на правото на равен достъп до образование на детето А. Ш., с оглед уреждането му, което го прави дете със специални образователни потребности.
Съгласно чл.27, ал.1 ЗНП децата със специални образователни потребности и/или с хронични заболявания се обучават интегрирано в училищата по чл. 26, ал. 1, т. 1 - 10; като съгласно чл.15 и чл.22 от същия закон в тях трябва да им се създадат условия за задоволяване на индивидуалните им интереси и потребности, т.е. следва да им се осигури диференцирана грижа спрямо техните специални образователни потребности. Нормата на чл.7, т.10, т.14 и т.15 ЗЗДискр предвижда, че не представлява дискриминация различното третиране на лица с увреждания при провеждане на обучение и придобиване на образование за задоволяване на специфични образователни потребности с цел изравняване на възможностите им; специалните мерки в полза на лица или групи лица в неравностойно положение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 с цел изравняване на възможностите им, доколкото и докато тези мерки са необходими; специалната закрила на деца с увреждания, установена със закон. А в чл.32 от ЗЗДискр., като защита от дискриминация, изрично е предвидено, че обучаващите институции предприемат подходящи мерки с цел изравняване на възможностите за ефективно упражняване на правото на образование и на обучение на лицата с увреждания, освен когато разходите за това са необосновано големи и биха затруднили сериозно институцията.
Конкретни мерки при обучението на децата със специални образователни потребности са уредени в Наредба №1 от 23.01.2009 г. за обучението на деца и ученици със специални образователни потребности и/или с хронични заболявания. Чл.2, ал.2 и чл.7, т.2 от нея изискват на тези ученици да се осигури подкрепяща среда по смисъла на § 3а, т.5 от ДР на ППЗНП, също включваща и непрекъсната психолого-педагогическа подкрепа от специалисти, уредена в чл.37, ал.3 и ал.5 ППЗНП и чл.25-29 от Наредба №1, като е предвидено изискване за създаване от директора на екип в училището, който да извършва оценка на образователните потребности, да проследява динамиката в развитието на деца със специални образователни потребности и да разработва индивидуални образователни програми за тяхното обучение, възпитание и развитие.
Такъв екип не е бил създаден в 81 СОУ по време на обучението на А. Ш. в него, независимо от това, че в него са се обучавали и други деца със специални образователни потребности. Не са предприети действия за конституирането му и след представяне на доказателствата, че А. е такова дете. Такъв екип в училището за подпомагане на обучението и възпитанието на деца и ученици със специални образователни потребности, е създаден едва за учебната 2012-2013г. след

задължително предписание №РД-14-126/19.09.2012г., като е поискано и съдействие от Центъра за семейно консултиране при МКБППМН, район М., за осигуряване на психолог за работа в екипа и от Р.-С. за осигуряване на ресурсен учител и специалист-логопед.

Не се спори по делото, че такава непрекъснатата психолого-педагогическа подкрепа от психолог или ресурсен учител на детето не е била оказана. Въпреки, че директорът на училището е нямал данни при започване на учебната година, за наличното увреждане у детето, в момента, в който му е станала известна поставената му диагноза и дадените предписания във връзка с нея, той е следвало да предприеме конкретни мерки, съобразени със състоянието на детето и насочени към преодоляването на това състояние, към адаптирането на детето и към неговото интегриране към реалната училищна среда, съгласно императивната разпоредба на чл.2, ал.2 от Наредба № 1 от 23.01.2009 г. за обучението на деца и ученици със специални образователни потребности и/или с хронични заболявания, според която на децата и учениците със специални образователни потребности се осигурява психолого-педагогическа подкрепа за коригиране и компенсиране на съответното увреждане, нарушение или затруднение (както и) за стимулиране на цялостното им развитие за успешна социална интеграция и професионална реализация.

Като не са предприети действия от директора за прилагане на насърчителните мерки, предвидени в чл. 7, т. 10, т. 14 и т. 15 ЗЗДискр и за осигуряване на подкрепяща среда, е реализирана пряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 ЗЗДискр., осъществена по признака "увреждане", визиран в чл. 4, ал. 1 от същия закон; като на А. Ш.-дете със специални образователни потребности не е дадена възможност за реална интеграция в общата социална среда на други учащи се, което е довело и до напускане на управляваното от заинтересованата страна Е. Х. училище. Този извод не се променя от обстоятелството, че формално преместването е станало по искане на майката, която, обаче, е била мотивирана от невъзможността детето да получи в 81 СОУ дължимата му се специална грижа, с оглед увреждането му.

Предвид изложеното съдът намира, че ще следва да се постанови решение, с което да отмени оспорения административен акт и вместо това да признае за установено, че Е. И. Х., директор на 81 СОУ „В. Ю.“-гр.С., е осъществил по отношение А. П. Ш., детето е със специални образователни потребности, син на жалбоподателката Н. Д. И., дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 ЗЗдискр. на основание признак „увреждане“ за това, че не му е създадена подходяща подкрепяща среда за обучение за учебната 2011-2012г.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 АПК, Административен съд София-град, II отделение, 31 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Д. И., с ЕГН-[ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] Р. №279/14.11.2013г. на Комисия за защита от дискриминация, и вместо това

УСТАНОВЯВА, че Е. И. Х., директор на 81 СОУ „В. Ю.“-гр.С., е осъществил по отношение А. П. Ш., дете със специални образователни потребности, син на жалбоподателката Н. Д. И., дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 ЗЗдискр. на основание признак „увреждане“, като не му е създал подходяща подкрепяща среда за обучение за учебната 2011-2012г.

Решението е постановено при участие на заинтересованите страни Е. И. Х.-директор на 81 СОУ“В. Ю.“-гр.С. и Държавна агенция за закрила на детето.
Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: